

Лист Прелата (квітень 2010)

“Своїм пониженням і наступним піднесенням Господь окреслив шлях, яким ми повинні йти у нашому щоденному житті”, - пише владика Хав'єр в своєму листі

11.07.2010

Мої дорогі діти, нехай Ісус береже для мене моїх дочок та синів!

Вчора, 31 березня, виповнилося сімдесят п'ять років з того дня, як Св. Хосемарія відслужив першу

Святу Месу в осередку на вулиці Ферраз в Мадриді і залишив у дарохранительниці Святі Дари. А завтра, 2 квітня, збіжить п'ять років від дня смерті Івана Павла II. Дві дуже різні дати, вони обидві особливо відгукуються у наших серцях. Обидві дати, припадаючи цього року на Великий тиждень, запрошують нас на шлях нашого християнського покликання - у єднанні з Господом, присутнім в Святих Дарах, невідступно супроводжувати Христа під час його спасенних Страстей.

Св. Хосемарія часто говорив, що після того як Господь оселився в дарохранительниці осередку, апостольська праця почала приносити дедалі більш рясний врожай, незважаючи на всі труднощі, яким не видно було краю на шляху, вказаному нам Господом. Отець написав це в листі генеральному вікарію

дієцезії Мадрид-Алькала: "Відтоді як Ісус оселився в дарохранительниці цього дому, це стало дуже помітним. Він прийшов, і наша робота набула більшої широти та інтенсивності."[1]

Ми пам'ятаємо, духовний "землетрус", який спричинила у безлічі людей смерть Івана Павла II, та незліченні плоди, які вона принесла. Цьому передували роки, місяці й тижні, коли великий Понтифік своїми проповідями, своїм прикладом, своєю тривалою хворобою, своїм життям та смертю дивовижно свідчив, як треба йти за Христом. Поза сумнівом, ми пам'ятаємо відданість, з якою він стискав Святий Хрест, спостерігаючи у Страсну П'ятницю по телебаченню відправу Хресної Дороги, на якій вже не міг бути присутнім.

Ці спогади допоможуть нам
глибше "прожити" події Великого
тижня. Відправи Святого
Тридення, які починаються
сьогодні ввечері Літургією
Господньої Вечері та
завершуються Великоднім
богослужінням, промовисто
відтворюють перед нами шлях,
обраний Богом задля нашого
відкуплення. Просімо нашого
Господа про безмежну ласку
глибшого розуміння того
неосяжного, воістину безцінного
дару, який Він приніс людству
своєю хресною жертвою. Від чого
ти відмовився, аби не відмовитись
від Христа? Чи просив ти Його
наповнити тебе щирим
покаянням? До чого ти прибігаєш,
аби не втекти подібно апостолам?

Бенедикт XVI так коментує гімн
св. Павла з послання до Филипп'ян
про пониження Бога задля нашого
спасіння[2]: "Апостол стисло і

яскраво відтворює таємницю історії спасіння, відзначаючи зухвальство Адама, який, не будучи Богом, забажав стати як Бог. Зухвальству першої людини, схильності, яку кожен з нас знаходить в собі, апостол протиставляє покору істинного Сина Божого, який, ставши людиною, без вагань поніс всі людські слабкості, крім гріха, і дійшов навіть до глибин смерті. Це сходження до крайніх глибин Страстей та смерті передує його вознесінню, істинній слави, славі любові, яка пішла до кінця. І тому, Бог хоче, за словами апостола Павла, *щоб перед іменем Ісуса всяке коліно приклонилося на небі, на землі й під землею, і щоб усякий язик визнав, що Ісус Христос є Господь на славу Бога Отця.* (Фил. 2:10-11)."[3]

Треба зупинитися та розважити ці слова апостола Павла, які ми ще

раз почуємо у Велику П'ятницю, перед читанням Страстей з Євангелія від Йоана. Ці слова — наче двері, що дозволяють нам увійти в божественний план, часто дуже далекий від простих людських планів. Будемо приймати наші невдачі, допущені або послані нам Богом, у переконанні, що вони, як страсті й смерть його Сина, є доказом Божої любові. Як сказав Бенедикт XVI: "Страсті не є наслідком дії незрозумілого механізму або сліпої долі, радше Його власним вільним вибором, цілковитою вірністю спасенному плану Отця. Він прийняв смерть, *смерть хресну*, найпринизливішу та найганебнішу, яку тільки можна уявити. Господь Всесвіту зробив все це з любові до нас, з любові Він *понижив себе* та став нашим братом, розділивши з нами умови нашого життя, життя кожного чоловіка та кожної жінки. "[4]

Своїм пониженням і наступним піднесенням Господь окреслив шлях, яким ми повинні йти у нашому щоденному житті. Св. Хосемарія писав: **"Коли ми віддані Ісусу, його життя в певний спосіб повторюється в житті кожного з нас, як у внутрішньому розвитку (процесі освячення), так і в зовнішній поведінці."**[5] Отже, дією Святого Духа та нашими власними зусиллями Христові риси ставатимуть дедалі помітнішими в нас. Під час Богослужіння Хресної Дороги давайте також зосередимося на словах нашого Отця: **"Господи, допоможи мені наважитись покаятися зірвати жалюгідну маску, якою я укрити свої нікчемні справи ... Тоді й тільки тоді, на шляху споглядання і покути моє життя з вірою почне набувати Твоїх рис. Ми дедалі більш уподібнюватимемося Тобі."**

**Ми станемо другим Христом,
самим Христом."**[6]

Мої дочки й сини, я молю Бога,
аби ми зрозуміли, що найбільшим
проявом любові і щастя є наше
добровільне самопониження, яке
дозволяє Богу до країв наповнити
нашу душу. Не забуваймо про
величну істину, що міститься у
короткому вірші, складеному Св.
Хосемарією:

**Серце Ісуса, просвіти мене,
Сьогодні ти - моя Любов і Благо.
Сьогодні Ти дав мені свій Хрест і
терни, Сьогодні я бачу, що ти
любиш мене.**

Як Господь допускає наш Хрест,
щоб через єднання з ним освятити
нас, так Він допускає також
страждання своєї Церкви від
багатьох атак. Св. Хосемарія
писав: **"У цьому немає нічого
нового. Відтоді як Ісус Христос,
наш Господь, заснував нашу**

Матір Церкву, вона зазнає постійних переслідувань. Раніше напади були відкритими - зараз, у багатьох випадках, прихованими. Але сьогодні, як і вчора, Церква зазнає ударів з різних сторін."[7]

Це не повинно нас дивувати. Наш Господь вже оголосив був апостолам: *Ненавидить вас світ — то знайте: мене він ще перед вами зненавидів. Були б ви від світу, то світ би своє любив. А що ви не від світу, бо я вибрав вас від світу, ось тому й ненавидить вас світ. Згадайте слово, що його був я вам вирік: слуга не більший від пана свого. Переслідували мене — переслідуватимуть і вас. А слово моє зберігали — зберігатимуть і ваше.*[8]

Звісно, часом нападки на католицьке вчення, на Папу і єпископів посилюються.

Висміюють священиків і кожного, хто намагається жити чесним, моральним життям. Піддають остракізму мирян-католиків, які, користуючись своєю свободою, намагаються просвітити цивільне законодавство і суспільні структури світлом Євангелія. Я впевнений, що вам шкода цих бідних людей, які мають в умах і душах саму лише гіркоту. Так приведімо їх до Господа нашими молитвами!

Стикаючись з подібними ситуаціями, ми не повинні лякатись чи занепадати духом. Ми маємо по-братські журитися з тих, хто помиляється, молитися за них. Відплатимо добром за зло, станемо вірними більш радісними, більш апостольськими! Згадаймо вислів св. Хосемарії **Бог і відвага**, який він часто повторював у ранні роки Справи, коли Церква стикалася з

не менш серйозними
труднощами, ніж сьогодні.
Замислимося над щойно
згаданими словами нашого
Господа: *Переслідували мене —
переслідуватимуть і вас. А слово
моє зберігали — зберігатимуть і
ваше.* Бог не програє битв. У своїй
безмежній любові і всемогутності,
він може зробити добро зі зла.

Ті, що прагнули остаточно
покінчити з Церквою, вже багато
разів святкували перемогу, але
кожного разу Христова невіста
повставала ще гарнішою, ще
чистішою, щоб й далі бути
засобом спасіння для народів. Наш
Отець в одній зі своїх проповідей,
наводив слова св. Августина:

***"Коли ти чуєш образливі слова
та крики, які жбурляють у
Церкву, гуманно й милосердно
покажи їхнім позбавленим
любові вигадникам, що не
варто так поводитись зі своєю***

Матір'ю. Вони так безкарно нападають на неї зараз, тому що її царство, царство її Господа і Засновника, не від світу цього. "Поки є зерна пшениці серед соломи, поки пшеничні колосся задихаються серед куколю, поки чаші милосердя стогнуть серед чаш гніву, поки лілії плачуть серед терня, завжди будуть вороги, що казатимуть: коли ж вона помре, та ім'я її загине? Вони думають: прийде час, коли зникне Церква, і не буде більше християн ... Але, всі вони помирають у свій час. А Церква стоїть. (Св. Августин, En. In Ps., 70, II, 12)."[9]

Часом ми хочемо, щоб Бог явив свою владу, виразно звільнивши Церкву від тих, хто її переслідує. Можливо, ми хотіли б запитати: "Чому ти дозволяєш так принижувати людей, який ти відкупив?" Цей біль євангеліст

Йоан в Одкровенні вкладає в уста тих, хто свідчив про Христа своєю смертю: *я побачив під жертвовником душі повбиваних за слово Боже і за свідчення, що мали. І закричали вони голосом великим: “Доки, Владико святий і правдивий, не судиш і не мстиш за кров нашу — тим, що живуть на землі?”*[10] Відповідь не забарилася: *проречено їм, нехай спочивають іще на час малий, поки не доповнять числа співслужники їхні і брати їхні, що мають бути убиті, як і вони.*[11]

Так діє Бог. Свідки арешту Христа, нечестивого суду, несправедливого його засудження, його ганебної смерті помилково вирішили, що все скінчилося. Проте, Відкуплення людства ніколи не наближалось так, як в час Ісусового добровільного страждання за нас. "Яка прекрасна і водночас дивна ця таємниця! Ми

ніколи не зможемо її вповні
осягнути. Будучи Богом, Ісус не
хоче, щоб Його Божественність
була тільки його привілеєм, він не
хоче тріумфу завдяки своєму
Божеству, своїй Славі та своїй
силі."[12]

Господь хоче, щоб члени його
містичного тіла взяли участь в
таємниці приниження і
піднесення, якими він здійснив
Відкуплення людства. "Велика
П'ятниця - день, повний скорботи,
і тому він надзвичайно допомагає
нам пробудити нашу віру,
укріпити нашу надію і відвагу,
щоб кожен з нас, упевнений в
Божій підтримці та Божій
перемозі, зміг нести свій хрест з
покорою, довірою та
самозреченням. Літургія у цей
день співає: *Радуйся, Хресте, єдина
надіє наша*"[13] Я раджу вам дещо,
чого я навчився від нашого Отця:
насолоджуватися, розважати,

ототожнюватися з рефреном
Великого тижня: *Поклоняємось
Тобі, Христе, і величаємо Тебе. Бо
ти святим Хрестом твоїм
викупив світ!*

У світлі славного Христового
Воскресіння, яка заступило смерть
та поховання Ісуса, те, що
викликає в нас біль та
страждання, набуває свого
справжнього значення. Так
давайте ж старатися саме так
розуміти його, завжди з любов'ю
до Божої волі, яка, не прагнучи
зла, допускає його з поваги до
нашої свободи та задля ще
яскравішого сяяння його
милосердя. Спробуймо також
допомогти зрозуміти це багатьом
іншим людям, збентеженим та
дезорієнтованим.

**"Що б не трапилося, Христос не
відмовиться від своєї
невісти."**[14] Господь живе в

Церкві, якій він послав Святого Духа супроводжувати її довіку.

"Сталося те, що задумав Бог: Ісус, вмираючи на хресті, дав нам Духа істини і життя. Христос залишається у своїй Церкві, в її Таїнствах, її Літургії, її проповіді - в усьому, що вона робить."[15]

Наш Отець додає: "Тільки тоді, коли вірна благодаті людина вирішує помістити хрест у центрі своєї душі, зрікаючись себе задля любові до Бога, правдиво віддаляючись від егоїзму та фальшивої людської самовпевненості, тільки тоді, коли людина насправді житиме вірою, вона отримає повноту великого вогню, великого світла, великої втіхи Святого Духа."[16]

23-го числа цього місяця ми відзначаємо річницю Першого Святого Причастя нашого Отця. Я не можу описати вам його радість, його поклоніння, його

євхаристійну ревність у Великий Четвер, але я можу вам вказати на його взірцеве поклоніння Ісусу Христу у Святих Дарах, поклоніння, яке він завжди вважав недостатнім, і просив Господа в Святих Дарах навчити його любові, щоб відтак навчити любові нас.

Цього місяця ми відзначатимемо також інші річниці з історії Справи, але я залишу їх вашій здоровій допитливості, щоб ми, добрі дочки і сини, могли навчитися дякувати Пресвятій Трійці за всі її блага для нас, а, серед іншого, також за духовні плоди моєї подорожі до Палермо минулих вихідних.

Не переставайте молитися за Папу і тих, хто допомагає йому, а також в усіх моїх намірах. "Пароль", який я повідомляю вам - слова св. Хосемарії ранніх років *Opus Dei*:

Бог і відвага, віра, мужність і оптимізм, укорінений в надії. Розвиваймо притаманне Справі апостольство дружби і довіри, не турбуючись про те, що подумують інші; апостольство, засноване на молитовному і жертвовному житті, на сумлінно виконаній професійній праці. І Бог зробить все **швидше, більше і краще**, ніж ми могли собі уявити.

З усією моєю любов'ю
благословляю вас!

Ваш Отець,

+ Хав'єр

Рим, 1 квітня 2010

1. Св. Хосемарія, Лист до дона Франсиско Морана, 15 травня 1935. (Див. Andrés Vázquez de Prada, The Founder of Opus Dei. Vol. I, p. 421).

2. Пор. Фил 2:6-11.

3. Бенедикт XVI, Послання на загальній аудієнції, 8 квітня 2009.

4. Там же

5. Св. Хосемарія, Кузня, 418.

6. Св. Хосемарія, Хресна Дорога, Шоста стація

7. Св. Хосемарія, Проповідь Надприродна мета Церкви, 28 травня 1972.

8. Йо15:18-20.

9. Св. Хосемарія, Проповідь Вірність Церкві, 4 червня 1972.

10. Од 6:9-10.

11. Од 6:11.

12. Бенедикт XVI, Промова на загальній аудієнції, 8 квітня 2009

13. Там же

14. Св. Хосемарія, Проповідь
Вірність Церкви, 4 червня 1972.

15. Св. Хосемарія, Христос
проходить поруч, 102.

16. Там же, 137.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/uk-ua/article/list-
prelata-kviten-2010/](https://dev.opusdei.org/uk-ua/article/list-prelata-kviten-2010/) (09.08.2025)